

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-6 У. 12719/16
12. октобар 2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А.из ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Сектор за пореско правне послове и координацију-Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад, чије је послове преузело Министарство финансија Републике Србије-Сектор за другостепени порески и царински поступак-Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, ради поништаја решења, број 200-433-06-01721/2015-12001 од 2. августа 2016. године, у пореском предмету, у нејавној седници већа, одржаној дана 12. октобра 2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Филијала Сремска Митровица, број 234-433-06-1676/201312В05 од 20. марта 2015. године, којим је тужиоцу, као пореском обвезнику, одређена принудна наплата пореске обавезе из његових покретних ствари, по основу пореске обавезе доспеле за плаћање до 5. септембра 2013. године, по Опомени број 234-433-01-24/2013-1369-D2В05, а која није плаћена у законском року, са обрачунатом каматом до дана доношења решења, у укупном износу од 6.840.314,98 динара, који износ је увећан за 5% посебне једнократне таксе за принудну наплату, у износу од 342.015,75 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 10. септембра 2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због непоступања по правилима поступка, неправилне примене закона и непотпуно односно нетачно

утврђеног чињеничног стања. Навео је да се ожалбено решење заснива на решењу, број 234-433-05-38/2013-532-D2b04 од 17. септембра 2014. године, којим је тужиоцу укинута право на репрограм пореског дуга. Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу, која је одбијена решењем од 26. септембра 2014. године, чију је законитост тужилац оспорио покретањем управног спора, који је у току. Како из наведеног следи да у конкретном случају постоји претходно питање, предложио је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Министарство финансија Републике Србије-Сектор за другостепени порески и царински поступак-Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, које је преузело послове туженог органа, у одговору на тужбу, остало је код разлога образложења оспореног решења и предложило је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбама члана 71. ст. 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...105/14), прописано је да ће Пореска управа пореском обвезнику који, у целости или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, осим у случају из члана 74. став 7. тачка 1) овог закона, послати опомену о врсти и износу пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелог пореза, односно споредних пореских давања, која садржи и поуку пореском обвезнику да у року од пет дана може са Пореском управом да расправи спорна питања у вези врсте и износа пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату.

Према одредбама члана 77. ст. 1. и 2. наведеног закона, Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез у року из члана 71. став 1. овог закона, у ком се наводи основ пореског дуга, његов преостали неплаћени износ из опомене из члана 71. овог закона достављене пореском обвезнику, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана доношења решења, а порески обвезник се обавештава о својим правима у поступку принудне наплате.

Према одредби члана 84. став 1. тач. 1) до 6) истог закона прописано је на којим се све предметима, у поступку принудне наплате, спроводи наплата пореза и споредних пореских давања, па тако и на покретним стварима, те да се, према одредбама ст. 2. и 3. истог члана, принудна наплата може спровести на једном или више предмета у исто време, који се одређују решењем.

Одредбама члана 92. став 1. тач. 1) до 6) истог закона, прописано је на

којим се све средствима спроводи принудна наплата, па тако и на покретним стварима - запленом и продајом, док је одредбом става 2. наведеног члана, прописано да Пореска управа може на основу решења, по било ком редоследу, примењивати једно или више средстава принудне наплате из става 1. овог члана.

Према доказима у спису и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 20. марта 2015. године, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што тужилац, иако му је, дана 10. септембра 2013. године, уручена Опомена, број 234-433-01-24/2013-1369-D2B04 од 5. септембра 2013. године, донета од стране надлежног органа, није платио доспелу пореску обавезу, а није поднео ни захтев за одлагање плаћања обавезе. Због тога је ожалбеним решењем првостепеног органа од 20. марта 2015. године, правилном применом закона, започео поступак принудне наплате, тако што је тужиоцу одређена принудна наплата пореске обавезе из његових покретних ствари.

Код овако утврђеног чињеничног стања, имајући у виду цитиране одредбе наведеног закона, правилно је, по оцени Суда, првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења од 20. марта 2015. године, а тужени орган је правилно оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против наведеног решења првостепеног органа. Ово са разлога што је поступак принудне наплате покренут и вођен на начин прописан законом, при чему тужилац није искористио право да, по пријему Опомене, а пре но што је започет поступак принудне наплате, будући да опомена није део овог поступка, са Пореском управом расправи спорна питања, као што је и евентуално постојање претходног питања. Стога, по оцени Суда, неосновано тужилац истиче у тужби да је доношењу ожалбеног решења морало да претходи решавање претходног питања.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да не могу утицати на друкчију оцену законитости оспореног решења, јер не доводе у сумњу чињенично стање утврђено у спроведеном поступку, нити су приложени докази који би довели до друкчије одлуке у овој правној ствари. Суд је посебно ценио навод тужбе да је против решења другостепеног органа од 26.09.2014. године тужилац покренуо управни спор који није окончан, али је нашао да је овај навод неоснован, имајући у виду да је пресудом Управног суда, Одељење у Новом Саду III-27 У. 14272/14 од 31.05.2017. године одбијена тужба тужиоца изјављена против решења туженог органа број 200-433-08-01115/2013-D2001 од 26.09.2014. године.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон

на штету тужиоца, Суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12. октобра 2018. године, III-6 У. 12719/16

Записничар
Снежана Бјелановић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД